

den bestaaende Lovgivning, og det vil ogsaa blive Tilfældet under Lovene, hvis de ændres, saaledes som af Regeringen foreslaaet. Hvis Lovene ikke ændres, hvis de Forslag, Regeringen har fremsat, ikke vedtages, betyder det — jeg vil ikke bruge Udtrykket Pengeafpresning, jeg synes, det er et ejendommeligt Udtryk at anvende i denne Forbindelse — en stærk Forøgelse af alle Understøttelser fra det offentlige, fordi de Pengebeløb, som er nævnt i disse Love, jo er angivet i Kroner, og fordi denne Krone har en saa meget højere Værdi, end den havde, den Gang Lovene blev vedtaget. Alle disse Love er nemlig ændret i Inflationsperioden, under Dyrtiden, og jeg tror, jeg tør sige, de er ændret fuldt ud efter det den Gang herskende Prisniveau. Hvis man nu nægter at tage Hensyn til, at den danske Krone siden da er blevet ændret, er steget op til det nuværende Niveau, tror jeg, man kan tale, ikke om Pengeafpresning, men om en stærk Forhøjelse af disse Bevillinger.

Nu skal jeg indrømme, at det er meget muligt, det var ønskeligt at forøge disse Bevillinger, men heroverfor maa jeg sige, at hele vor sociale Forsorg, hele vor sociale Understøttelseslovgivning beror — jeg tror ikke, nogen kan nægte det — først og fremmest paa, at der er nogle, *der kan betale*, den er først og fremmest afhængig af, at de Byrder, den paalægger Skatteyderne, er Byrder, der kan bæres. Det er let at foreslaa Forhøjelser, og det er let at modsætte sig Reguleringer, selv om de er saa fuldt og vel begrundede som i dette Tilfælde, og saa lade andre om at betale, men hvis disse andre, som skal betale, ikke kan, hvis de allerede er ved Vejs Ende og i samme økonomiske Situation som de, der skal hjælpes, saa melder Spørgsmaalet sig: Hvad er ret og billigt i hele det foreliggende Forhold? Jeg tør paa Regeringens Vegne sige, at vi ønsker ikke at ødelægge den sociale Lovgivning, og jeg tør ogsaa sige, at de Forslag, vi her har fremsat, bærer ikke Præg deraf, men jeg tror, vi handler ret mod vor sociale Lovgivning, hvis vi søger at hindre et fuldstændigt Sammenbrud af det hele ved at indrette det saaledes, at det kan bevares og bevares paa en saadan Maade, at det kan bæres, uden at der i Befolkningen skabes stærk og berettiget Uvillie derimod.

Det er saa ofte nævnt, at vor sociale Lovgivning er Genstand for Beundring udefra, fordi vi ganske sikkert med Hensyn til at understøtte dem, der virkelig trænger til Hjælp, staar paa en Fløjstilling, vi godt kan regne os til Ære, men jeg tror ikke,

denne Beundring vil holde sig; hvis Udviklingen gaar i den Retning, at vi ikke økonomisk er i Stand til selv at bære den sociale Lovgivning, men f. Eks. skal bede Udlandet om Laan og lignende for at opretholde denne Lovgivning. Jeg tror, at de, som hensynsløst kræver, at denne sociale Forsorgs Lovgivning skal opretholdes uden nogen som helst Regulering, i Virkeligheden gør denne Lovgivning en daarlig Tjeneste. Lad mig tage et saadant Eksempel som Aldersrenten, vel en af de sociale Understøttelseslove, der her i Tinget fra alle Sider omfattes med den største Sympati og Forstaaelse. Det Beløb, der i saa Henseende i Øjeblikket anvendes for Danmarks Vedkommende, er meget nær lige saa højt som for Norge og Sverige tilsammen. Og dog tror jeg, at Folk i Norge og Sverige bliver lige saa gamle, som de bliver her i Landet. Men den Nedsættelse, som vi nu foreslaar, er jo langt mindre, end Kronestigningen egentlig berettiger til til Trods for, at Aldersrenteudgiften, som alle ved, siden Tiden før Krigen er steget op til det 4—5-dobbelte; den foreslaaede Nedsættelse andrager nærmest kun det halve af, hvad Kronestigningen anviser. Og ved de Forslag, som her er stillet, er Forholdet endog det, at de daarligst stillede gamle end ikke mister noget, men snarere faar Mulighed for at blive bedre stillet.

Naar det ærede Medlem Hr. Stauning vil give det Udseende af, at her kun er Tale om Nedskæring af Lønningsudgifter og sociale Udgifter, er det jo ikke rigtigt. Der er overalt, hvor der er Mulighed derfor, foretaget Nedskæringer; og Sandheden er den, at de sociale Udgifter er de Udgifter, der er nedsat forholdsvis mindst. Men det er en Selvfølge, naar der skal opnaas en Besparelse, at de Besparelser, der opnaas paa de store alt overvejende Udgiftsbeløb, i sig selv vil blive de største, selv om den procentvise Nedgang paa disse Omraader er den mindste.

Det ærede Medlem fandt, at den Udtalelse, jeg havde fremsat, gaaende ud paa, at Kronestigningen havde forstyrret Ligevægten, var urimelig. Det ærede Medlem brugte i denne Forbindelse et Udtryk — hvis jeg ikke har noteret det forkert, jeg har ikke set Fortrykket af det ærede Medlems Tale —, et Udtryk, der tydede paa; at han betragtede sig selv som den Læge, der havde helbredet den danske Valuta; og man kunde dog ikke bebrejde Lægen, sagde det ærede Medlem, at Helbredelsen vilde gøre ondt, for Helbredelse var jo nødvendig. Ja, jeg tror nu, at der knytter sig et Par Ejendommeligheder til den Lægevirksom-